

Озеро було зачарованим. Щодо цього не було жодних сумнівів.

По-перше, лежало воно тут-таки, біля входу в закляту долину Кум Пукка, долину таємничу, завжди оповиту туманом, славетну чарами й магічними явищами.

По-друге, досить було просто глянути.

Площина води була глибокою, насиченою й незаймано синьою, воістину наче відшліфований сапфір. Була вона гладенькою, наче дзеркало, такою, що верхівки масиву І Уїтва¹ у віддзеркаленні виглядали красивіше, ніж у реальності. Від озера віяло цілющим холодом, а величної тиші не порушувало ніщо, навіть плюскіт риби чи крик водного птаха.

Рицар отямився від зачудування. Але замість продовжити шлях по хребту узгір'я, повів коня вниз, до озера. Його наче притягувала магнетична сила чародійства, що дрімало там, унизу, на дні, у безодні вод. Схарапуджений кінь ступав серед розкришених скель, тихим форканням подаючи знак, що магічну ауру відчуває й він.

З'їхавши до самого низу, на пляж, рицар спішився. Тягнучи скакуна за трензеля, наблизився до крайки води, де дрібна хвиля грала між кольоровою рінню.

Сів навпочіпки, захрустівши кольчугою. Полохаючи мальків, рибок малесеньких і живих, наче голки, набрав води в складені

¹ Один із найвищих масивів серед гір Уельсу.

долоні. Пив обережно й поволі, від крижано-холодної води дерев'яніли губи і язик, віддавало в зуби.

Коли він зачерпнув знову, долетів до нього звук, що пронісся поверхнею озера. Він підвів голову. Кінь зафоркав, наче підтвердивши, що почув те й він.

Рицар прислухався. Ні, то була не ілюзія. Те, що він чув, було співом. Співала жінка. Навіть, скоріше, дівчина.

Рицар, як усі рицарі, вихований був на піснях бардів і рицарських романах. А там у дев'яти з десяти випадків дівочий спів чи крики були принадою, а рицарі, які йшли на відлуння, регулярно потрапляли в пастки. Нерідко – у смертельні.

Але цікавість перемогла. Рицареві, врешті-решт, було лише дев'ятнадцять. Був він дуже відважний і дуже нерозсудливий. Славетний першим, відомий був отим другим.

Він перевірів, чи добре ходить у піхвах меч, після чого потягнув коня й рушив пляжем у напрямку, звідки долинав спів. Далеко йти не довелося.

Берег тут був завалений ератичними валунами, темними, вигладженими до блиску, наче іграшками велетнів, недбало кинутими сюди або й забутими тут після закінчення забави. Деяке каміння лежало у водах озера, чорніло під прозорою поверхнею. Деяке виступало над поверхнею, омиване хвилями, і виглядало наче хребти левіафанів. Але найбільше каміння лежало на березі, від пляжу ген до лісу. Частина зарилася в пісок, лише трохи над ним здіймаючись, так, що про справжні розміри валунів можна було лише здогадуватися.

Спів, який рицар почув, долинав саме з-поза тих, прибережних каменів. А дівчина, яка співала, залишалася невидимою. Він потягнув коня, тримаючи його за мундштук і ніздрі, аби той не форкав і не іржав.

Одяг дівчини спочивав на одному з каменів, занурених у воду, пласкому, наче стіл. Сама вона, гола й занурена по пояс, милася, плюскаючись і приспівуючи при тому. Слів рицар не розпізнав.

І не дивно.

Дівчина — він би голову на те заклав — не була людиною з плоти й крові. Свідчило про це худеньке тіло, дивний колір волосся й голос. Хлопець був упевнений, що якби вона озирнулася, він би побачив великі мигдалеві очі. А якби відгорнула зі скроні попелясте волосся, то точно помітив би гострі, шпичасті кінчики вушної раковини.

То була мешканка Фаері. Фея. Одна з Тілвіт Тег. Одна з тих, кого пікти й ірландці звали Даойне Ші, Народом Пагорбів. Одна з тих, кого сакси звали ельфами.

Дівчина на мить перестала співати, занурилася по шию, заперхала й надзвичайно по-простацьки вилаялася. Утім, рицаря це не обдурило. Феї, як воно всюди відомо, уміли лаятися по-людськи. Куди гірше за конюхів. До того ж такі прокляття часто були вступом до якихось злостивих жартиків, любов'ю до яких феї славилися — наприклад, збільшити комусь носа до розмірів огірка-насінника або зменшити комусь чоловічу гордість до розмірів бобового зернятка.

Рицар не мав потреби ні в першому, ні в другому. Він приготувався вже тихенько відступити, аж раптом його зрадив кінь. Ні, не його власний жеребчик, утримуваний за ніздрі: він поводився спокійно й тихенько, наче миша. Зрадив його кінь феї — ворона кобила, яку рицар спершу й не помітив поміж валунами. Тепер смолисто-чорна кобилка вдарила копитом об каміння й привітально заіржала. Жеребчик рицаря трусонув головою й ввічливо відповів. Аж відлуння по воді пішло.

Фея вистрибнула з води, на мить демонструючи рицареві милі для ока округлості. Кинулася до скелі, на якій лежав її одяг. Але замість того, щоб підхопити якусь там сорочку й скромно прикритися, ельфійка вхопила меч і зі скреготом видобула з піхов, справляючись із залізом на диво вміло. Тривало те коротку мить, по якій фея присіла — навпочіпки чи на коліна, ховаючись у воді аж по ніс і виставивши над поверхнею випростану руку з мечем.

Рицар отямився, відпустив вуздечку й зігнув коліно, стаючи на мокрий пісок, бо відразу зрозумів, кого він тут зустрів.

— Слався, — забелькотів він, простягаючи руку. — То велика для мене честь... Величезна, о Володарко Озера. Меч той я прийму...

— А може б, ти підвівся та відвернувся, га? — Фея вистромила рота над водою. — Може б, ти перестав вирячуватися й дозволив мені вдягнутися?

Він послухався.

Чув, як вона хлюпає, виходячи з води, як шелестить одягом, як тихенько лається, натягаючи його на мокре тіло. Він же дивився на чорну кобилу з шерстю гладенькою та лискучою, наче крило ворона. Беззаперечно був то кінь шляхетної породи, беззаперечно швидкий, наче вітер. Беззаперечно зачарований. Беззаперечно мав жити у Фаері, як і його володарка.

— Можеш озирнутися.

— Володарко Озера...

— І назватися.

— Я Галахад з Каер Беніку. Рицар короля Артура, володаря замку Камелот, володаря Літнього Краю, а також Думнонії, Дифнейнта, Повіссу, Дифеду...

— А Темерія? — урвала вона його. — Реданія, Ривія, Едірн? Нільфгард? Ці назви говорять тобі хоча б щось?

— Ні. Я ніколи про них не чув.

Вона стонула плечима. У руці, окрім меча, тримала чоботи й сорочку, випрану й викручену.

— Так я й думала. А який нині маємо день року?

— Нині, — він роззявив рота, геть здивований, — друга повня по Бельтану... Володарко...

— Цірі, — виправила вона його машинально, крутячи руками, аби одяг краще влігся на мокрій шкірі. Говорила вона дивно, очі мала зелені й великі...

Рефлекторно відгорнула мокре волосся, а рицар мимоволі зітхнув. Не тільки тому, що вухо її виявилось звичайним, людським і жодним чином не ельфійським. Щоку мала знівечену великим бридким шрамом. Її було поранено. Але чи можна поранити фею?

Вона помітила той погляд, примружила очі й зморщила носа.

— Шрам, авжеж! — сказала зі своїм дивним акцентом. — Чому в тебе такий наляканий погляд? Аж така дивна справа для рицаря той шрам? Чи, може, він настільки бридкий?

Він повільно обіруч зняв кольчужний каптур, відгорнув волосся.

— То справа воістину для рицаря не дивна, — сказав, не без юнацьких гордоців демонструючи власний, ледь загоєний шрам, що тягнувся від скроні до щелепи. — А бридкі лише шрами на честі. Я — Галахад, син Ланселота дю Лак й Елайни, дочки короля Пеллеса, пана в Каер Беніку. Рану цю завдав мені Бреун Безжальний, безчесний мучитель панянок, перш ніж повалив я його в чесному поєдинку. І насправді годен я прийняти з рук твоїх той меч, Володарко Озера...

— Вибач?

— Меч. Я готовий його прийняти.

— Це мій меч. Я не дозволяю нікому його торкатися.

— Але...

— Але що?

— Володарка Озера завжди... Вона ж завжди виринає з глибин і дарує меч.

Деякий час вона мовчала.

— Розумію, — сказала нарешті. — Що ж, скільки країн, стільки звичаїв. Прикро мені, Галахаде, чи як там тебе, але, схоже, натрапив ти не на ту Володарку, що треба. Я нічого не роздаю. І не дозволяю відбирати в себе. Це щоб усе було зрозуміло.

— Але ж, — відважився він, — ви прибули з Фаері, Володарко, чи не так?

— Я прибула, — сказала вона за мить, а її зелені очі, здавалося, вдивлялися в безодню простору й часу. — Я прибула з Рівії, з одного-іменного міста. З-над озера Лох Ескалотт. Припливла я човном. Був туман. Берегів я не бачила. Тільки чула іржання Кельпі... Моєї кобили, яка бігла слідом за мною.

Вона розправила на камені мокру сорочку. А рицар знову зітхнув. Сорочка була випрана, але не дуже добре. Усе ще видно було на ній патьоки крові.

Вітерець збрижив поверхню озера, що парувало, наче казан, погнав нею клоччя розірваного туману. Кочети скрипіли й шурхали ритмічно, пера весел, що раз у раз показувалися з-під води, сяяли градом блискучих крапельок.

Кондвірамурс виставила руку за борт. Човен плів із настільки черепашачою швидкістю, що вода ледь збурилася й плеснула їй у долоню.

— Ах-ах, — сказала вона, вкладаючи в голос стільки сарказму, скільки вдалося. — Що за швидкість! Ледь не летимо по хвилях. Аж голова обертом іде!

Весляр — низький, присадкуватий і міцний чолов'яга — щось гнівно й невиразно буркнув у відповідь, навіть не підводячи голови, порослої сивуватим і крученим, наче каракуль, волоссям. Адептці вже геть набридли те буркання, хрипіння та стогони, якими цей грубіян відповідав на її запитання відтоді, як вона зійшла на човен.

— Обережніше, — процїдила, ледь втримуючи спокій. — Від такого швидкого веслування й мокрець підхопити можна.

Цього разу чоловік підвів обличчя, загоріле, темне, наче дублена шкіра. Забурчав, закашляв, рухом підборіддя, укритого сивою щетиною, указав на приладжене до борту дерев'яне мотовило й лінь, що зникав під водою й напинався відповідно до руху човна. Схоже, переконаний, що пояснення це вичерпне, поновив веслування. У тому самому ритмі, що й раніше. Весла вгору. Перерва. Весла на півпера у воду. Друга перерва. Ривок. Перерва ще довша.